

Nejvyšší soud

Některá usnesení týkající se aplikace čl. II rozhodnutí prezidenta republiky Václava Klause
o amnestii ze dne 1. 1. 2013

Číslo:	1
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 8/2014
Soudce:	Antonín Draštík
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 16/2014
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 16/2014
Počet obviněných:	2
Obvinění (amnestovaní):	Ing. K. Š., Ing. D. Š.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 16/2014
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 16/2014

Citace (volně): Nejvyšší soud projednal dne 20. května 2014 stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, podanou v neprospěch obviněných Ing. K. Š. a Ing. D. Š. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 3. 2014, sp. zn. 9 To 16/2014, a rozhodl, že se stížnost státního zástupce zamítá.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2013 byla trestní věc obviněných Ing. K. Š. a Ing. D. Š., kteří se měli podle podané obžaloby dopustit pod body ad. I/1-7 zvláště závažného zločinu zneužití informací a postavení v obchodním styku ve spolupachatelství, ad II) trestného činu porušování povinnosti v řízení o konkursu ve spolupachatelství, vrácena státnímu zástupci k došetření. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 18. 3. 2014 z podnětu stížnosti státní zástupkyně napadené rozhodnutí částečně zrušil, a to ohledně skutků pod body ad I/1, 2 (výrok I.), a nově rozhodl tak, že podle článku II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 zastavil pro tyto skutky trestní stíhání obviněných (výrok II.). V poučení pak vrchní soud uvedl, že proti výroku usnesení ad I) není stížnost přípustná, avšak proti výroku ad II) stížnost podat lze.

Uvedené usnesení napadl ve výroku pod bodem II) státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze stížností, v níž především namítal nesprávnou aplikaci čl. II amnestie prezidenta republiky na daný případ, a to z důvodů ve stížnosti podrobně rozvedených.

Nejvyšší soud zjistil, že stížnost není přípustná. Stížností lze napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně. (...) Na závěru o nepřípustnosti stížnosti proti napadenému usnesení nic nemění ani skutečnost, že Vrchní soud v Praze v poučení nesprávně uvedl, že proti výroku ad II, kterým bylo zastaveno trestní stíhání z důvodu amnestie, je stížnost přípustná. Nesprávné poučení však na přípustnost stížnosti nemá vliv, neboť zde chybí zákonné ustanovení, na základě kterého by mohl Nejvyšší soud rozhodnutí vrchního soudu přezkoumat. Vrchní soud své rozhodnutí učinil jako orgán oprávněný projednat stížnost, tedy jako soud druhého stupně, a proto proti tomuto rozhodnutí není z důvodů výše uvedených přípustný další řádný opravný prostředek.

Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, aniž se mohl zabývat stížnostními námitkami státního zástupce.

Číslo:	2
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	5 Tdo 378/2013
Soudce:	Blanka Roušalová
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 33/2010
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 33/2010
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	Ing. M. V.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 33/2010
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 33/2010

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 20. listopadu 2013 o dovolání, které podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného Ing. M. V., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 1. 2013, sp. zn. 12 To 33/2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 6 T 5/2005, takto: Částečně se zrušuje usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. ledna 2013, sp. zn. 12 To 33/2010, ohledně obviněného Ing. M. V. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušenou část obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Vrchnímu soudu v Praze se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Vrchní soud při výpočtu délky konání řízení proti uprchlému Ing. M. V. vycházel z data vydání rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové), k němuž došlo skutečně dne 14. 10. 2005. Vrchní soud však zřejmě přehlédl významnou skutečnost, která se týká trvání řízení proti uprchlému, neboť důvod konání tohoto „druhu“ řízení proti obviněnému Ing. M. V. nastal již v průběhu přípravného řízení. Proto státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze učinil záznam o konání řízení proti uprchlému již dne 29. 11. 2004. Okamžik, od něhož bylo v dané trestní věci konáno řízení proti uprchlému ohledně obviněného Ing. M. V., je tudíž nutné počítat již od data vyhotovení citovaného záznamu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství, neboť „záznam“ provedený státním zástupcem dne 29. listopadu 2004 má stejnou povahu jako rozhodnutí soudu vydané po podání obžaloby na návrh státního zástupce nebo i bez návrhu. V daném případě proto nebyl důvod určit počátek konání tohoto zvláštního řízení proti obviněnému Ing. M. V. až dnem 14. 10. 2005, kdy rozhodl soud, ale již dnem provedení záznamu státního zástupce Vrchního státního zastupitelství, tj. 29. 11. 2004. Řízení proti uprchlému skončilo dnem, kdy byl obviněný Ing. M. V. zadržen na letišti po svém návratu z ciziny, tj. 17. 12. 2012, tzn., že celková délka konání tohoto „zvláštního“ řízení činila osm roků a osmnáct dnů. Vrchní soud tudíž nesprávně určil okamžik, od něhož probíhalo řízení proti uprchlému Ing. M. V. Vzhledem k sazbě činu a tomu, že v době vyhlášení rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii již nebylo konáno řízení proti uprchlému, považoval vrchní soud podmínky použití čl. II i ohledně obviněného Ing. M. V. za splněné. V tomto ohledu je nutné souhlasit s výhradou uplatněnou v dovolání nejvyššího státního zástupce, který právě výpočtem délky trvání trestního stíhání u tohoto obviněného dospěl k době, která nedosáhla prezidentem stanovenou dobu osmi roků, a tím důvodně zpochybnil možnost aplikace čl. II rozhodnutí o amnestii. Nejvyšší soud dále shledal, že rozhodnutí Vrchního soudu v Praze se nevypovídalo s určitou nejednoznačností formulace jednotlivých podmínek pro aplikaci aboličního čl. II, které se, byť až po vydání napadeného usnesení, staly mj. předmětem ústavní stížnosti podané skupinou senátorů Senátu Parlamentu České republiky. Ústavní soud o ní rozhodl usnesením pléna ze dne 5. 3. 2013 tak, že návrh na zrušení citovaného čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. ledna 2013 odmítl. Přesto se však Ústavní soud v části VII. odůvodnění tohoto rozhodnutí jako tzv. obiter dictum vyjadřoval k jednotlivým výhradám, resp. argumentům navrhovatelů, mj. též k možnosti použít restriktivní výklad napadené aboliční části amnestie ve vztahu k osobám, proti nimž bylo po určitou dobu konáno řízení proti uprchlému. Uvedené usnesení Ústavního soudu bylo též jedním z podkladů pro rozhodování senátu 8 Tdo Nejvyššího soudu, který v usnesení ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 8 Tdo 661/2013, přijal výklad některých sporných otázek rozhodnutí prezidenta o amnestii.

Číslo:	3
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	4 Tdo 616/2013
Soudce:	František Hrabec
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 2/2013
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 2/2013
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	J. Š.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 2/2013
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 2/2013

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 3. září 2013 o dovolání nejvyššího státního zástupce, podaném v neprospěch obviněného J. Š., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2013 sp. zn. 12 To 2/2013 v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 7 T 14/2006 takto: Zrušují se usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2013 sp. zn. 12 To 2/2013 i jemu předcházející usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 1. 2013 sp. zn. 7 T 14/2006. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Hradci Králové se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Citované rozhodnutí soudu druhého stupně vztahující se k zastavení trestního stíhání obviněného (bod I.) napadl nejvyšší státní zástupce dovoláním podaným v neprospěch obviněného. Podle jeho názoru totiž bylo soudy rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí. Nejvyšší státní zástupce (...) zpochybnil právní závěr obou soudů nižších stupňů o naplnění podmínky čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, tedy že od zahájení trestního stíhání obviněného Š. uplynulo k datu vydání amnestijního rozhodnutí více než osm let. Nejprve citoval zmíněný článek II a uvedl, že trestní stíhání proti obviněnému Š. bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 13. 4. 2004 a již od jeho zahájení bylo celé trestní řízení proti němu vedeno jako proti uprchlému, a v tomto režimu bylo také řízení pravomocně skončeno odsuzujícím rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2007 sp. zn. 7 T 14/2006, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 6. 2007 sp. zn. 12 To 49/2007. Nejvyšší státní zástupce proto shrnul, že v relativně krátké době po zahájení trestního stíhání a bez průtahů na straně orgánů činných v trestním řízení došlo k podání obžaloby a odsouzení obviněného Š. Teprve později, kdy byl obviněný v cizině zadržen a deportován do České republiky, kde začal vykonávat uložený trest odnětí svobody, požádal o zrušení odsuzujícího rozsudku a provedení nového hlavního líčení v jeho trestní věci. Trestní stíhání proti obviněnému Š. bylo tedy reálně v jeho přítomnosti na území České republiky vedeno od doby jeho zadržení v cizině dne 28. 10. 2012 do dne 14. 1. 2013, kdy bylo pravomocně ve věci rozhodnuto Vrchním soudem v Praze, tedy méně než 3 měsíce. Dovolatel se domnívá, že tyto okolnosti případu vedou k závěru, že obviněný Š. je vyloučen z dobrodiní čl. II amnestie, neboť v jeho případě bylo celé dosavadní trestní řízení vedeno jako řízení proti uprchlému. (...) Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud shledal, že po odečtení doby, po kterou se vedlo trestní stíhání proti uprchlému, kdy nebyl obviněný Š. pro orgány činné v trestním řízení dosažitelný, a zároveň doby, kdy se trestní stíhání nekonalo, neboť bylo pravomocně skončeno, od celkové délky pravomocně neskončeného trestního stíhání od jeho zahájení k 1. 1. 2013 ve smyslu čl. II amnestie, je zcela evidentní, že pokud nejdříve zahájené trestní stíhání vedené pro dílčí skutky uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání vydaného policejním orgánem dne 13. 4. 2004, trvalo fakticky jen třicet jedna dní, nemohla později zahájená trestní stíhání obviněného Š. na základě usnesení o zahájení (rozšíření) trestního stíhání ze dne 6. 10. 2004, 7. 3. 2005 a 15. 3. 2006 ani v jediném případě dílčího skutku předmětné pokračující trestné činnosti trvat déle než osm let ve smyslu čl. II amnestie. Nejvyšší soud jako soud dovolací proto dospěl ke konečnému závěru, že jak usnesení soudu prvního stupně, tak usnesení soudu stížnostního byla vydána v rozporu se zněním vyhlášené amnestie a v důsledku toho i v rozporu se zákonem.

Číslo:	4
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 18/2013
Soudce:	Antonín Draštík
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze č. j. 12 To 1/2012-3871
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze č. j. 12 To 1/2012-3871
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	S. W. G.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze č. j. 12 To 1/2012-3871
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze č. j. 12 To 1/2012-3871

Citace (volně): Nejvyšší soud projednal dne 28. května 2013 stížnost poškozených, podanou jejich zmocněnkyní JUDr. Blankou Bláhovou v neprospěch obviněného S. W. G., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 4. 2013, č. j. 12 To 1/2012-3864, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 5. 2013, č. j. 12 To 1/2012-3871, a rozhodl takto: Stížnost se zamítá.

V trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 1 T 77/2007 bylo výše označeným usnesením Vrchního soudu v Praze s přihlédnutím k čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013 zastaveno trestní stíhání obviněného S. W. G. pro v usnesení blíže popsany skutek, v němž byl spatřován trestný čin podvodu. Vrchní soud v Praze v poučení připustil stížnost proti tomuto usnesení. Toto usnesení napadli poškození prostřednictvím zmocněnkyně JUDr. Blanky Bláhové stížností. Nejvyšší soud zjistil, že stížnost není přípustná.

Podle trestního řádu lze stížností napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně. S argumentací státního zástupce se podle názoru Nejvyššího soudu nelze ztotožnit.

(...) V posuzovaném případě ovšem Vrchní soud v Praze rozhodl právě v řízení o samotném merituu věci, tedy o zastavení trestního stíhání. Jako odvolací soud učinil rozhodnutí ve věci samé, tj. o vlastním předmětu trestního řízení, a nejde tak o „nikoli meritorní rozhodnutí“ ve smyslu výše uvedených nálezů Ústavního soudu. Není proto namístě konstruovat možnost podání dalšího řádného opravného prostředku, jako je tomu v případě Ústavním soudem zmíněných oddělitelných řízení (např. o vazbě, o vyloučení soudců). Na závěru o nepřípustnosti stížnosti nic nemění ani skutečnost, že Vrchní soud v Praze v poučení chybně uvedl, že proti tomuto usnesení je stížnost přípustná.

Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, aniž se mohl zabývat stížnostními námitkami poškozených. Navíc je třeba připomenout, že poškozeným ani nenáleží právo stížnosti proti usnesení soudu, jímž bylo zastaveno trestní stíhání, a proto byla jejich stížnost podaná osobou neoprávněnou.

Číslo:	5
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 11/2013
Soudce:	Antonín Drašík
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 74/2012
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 74/2012
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	Mgr. P. D.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 74/2012
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 9 To 74/2012

Citace (volně): Nejvyšší soud České republiky projednal dne 9. dubna 2013 stížnost státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze, podanou v neprospěch obviněného Mgr. P. D. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 1. 2013, sp. zn. 9 To 74/2012, a rozhodl takto: Stížnost státního zástupce se zamítá.

V trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 3 T 3/2005 bylo výše označeným usnesením Vrchního soudu v Praze na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013 zastaveno trestní stíhání obviněného Mgr. P. D. pro v usnesení blíže popsané skutky, v nichž byl spatřován zločin podvodu a trestný čin neoprávněného podnikání. Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze stížnost, v níž mimo jiné namítla, že přes poučení ze strany vrchního soudu o nepřipustnosti řádných opravných prostředků, má za to, že proti uvedenému rozhodnutí je stížnost přípustná.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zjistil, že stížnost není přípustná. Podle trestního řádu lze stížností napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně. S argumentací státního zástupce se podle názoru Nejvyššího soudu nelze ztotožnit. (...) V posuzovaném případě ovšem Vrchní soud v Praze rozhodl právě v řízení o samotném meritu věci, tedy o zastavení trestního stíhání. Jako odvolací soud učinil rozhodnutí ve věci samé, tj. o vlastním předmětu trestního řízení, a nejde tak o „nikoli meritorní rozhodnutí“ ve smyslu výše uvedených nálezů Ústavního soudu. Není proto namístě konstruovat možnost podání dalšího řádného opravného prostředku, jako je tomu v případě Ústavním soudem zmíněných oddělitelných řízení (např. o vazbě, o vyloučení soudců).

Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, aniž se mohl zabývat dalšími stížnostními námitkami státní zástupkyně.

Číslo:	6
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 4/2013
Soudce:	Karel Hasch
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 83/2012
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 83/2012
Počet obviněných:	2
Obvinění (amnestovaní):	Ing. P. M., Mgr. M. P.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 83/2012
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 83/2012

Citace (volně): Nejvyšší soud projednal dne 21. března 2013 stížnost státního zástupce v neprospěch obviněných Ing. P. M. a Mgr. M. P. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 1. 2013, sp. zn. 12 To 83/2012, a rozhodl takto: Stížnost státního zástupce se zamítá.

V trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 T 15/2011 Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 8. 1. 2013 zastavil trestní stíhání obviněných Ing. P. M. a Mgr. M. P. pro zde blíže popsané skutky, v nichž byl spatřován zvlášť závažný zločin podvodu spáchaný ve spolupachatelství ve stádiu pokusu. Toto své rozhodnutí opřel o čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze stížnost, kterou blíže odůvodnil. K otázce přípustnosti stížnosti uvedl, že napadené usnesení vydal Vrchní soud v Praze, neboť mu byla věc předložena se stížností státního zástupce proti jinému usnesení o zastavení trestního stíhání obviněných vydaného Městským soudem v Praze dne 16. 11. 2012 z jiných důvodů. To však podle státního zástupce nemůže znamenat, že proti napadenému usnesení Vrchního soudu v Praze není přípustná stížnost, jak se uvádí v jeho poučení. Naopak, podle státního zástupce stížnost přípustná je. Dále se již státní zástupce vyjádřil k samotným důvodům stížnosti.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zjistil, že stížnost není přípustná. Podle trestního řádu stížností napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně. Státní zástupce de facto neuvádí žádnou právní argumentaci, kterou by svůj názor o přípustnosti stížnosti zdůvodnil. Z kontextu však plyne, že patrně svůj názor zakládá na domněnce, že Vrchní soud v Praze napadené usnesení vydal v prvním stupni, neboť rozhodnutí o amnestii bylo vydáno v době, kdy se věc nacházela u tohoto soudu spolu se stížností státního zástupce proti jinému rozhodnutí o zastavení trestního stíhání obviněných vydaného soudem prvního stupně, tedy soud prvního stupně při svém rozhodování nemohl vzít rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii v potaz. Proto nešlo o přezkum rozhodnutí soudu prvního stupně vrchním soudem jako soudem stížnostním, ale o rozhodnutí v prvním stupni, jak již bylo řečeno (obdobná argumentace byla uplatněna v jiné trestní věci předložené Nejvyššímu soudu státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Praze). S takovým názorem se však Nejvyšší soud neztotožňuje. (...)

V posuzovaném případě ovšem Vrchní soud rozhodl právě v řízení o samotném meritu věci, tedy o zastavení trestního stíhání. Není proto namístě zde konstruovat možnost podání dalšího řádného opravného prostředku, jako je tomu v případě Ústavním soudem zmíněných oddělitelných řízení (např. o vazbě), kde by jinak přezkum nepřicházel v úvahu, neboť v posuzovaném případě by takový výklad vedl k naznačeným absurdním procesním situacím a neúměrnému protahování trestního řízení. Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Číslo:	7
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	5 Tdo 769/2013
Soudce:	Blanka Roušalová
Skutek:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 6 To 16/2013, sp. zn. 6 To 17/2013, sp. zn. 6 To 14/2013
Škoda:	vizte soud a sp. zn. výše
Počet obviněných:	3
Obvinění (amnestovaní):	JUDr. D. T., L. K., JUDr. J. B.
Související stíhané osoby:	vizte soud a sp. zn. výše
Klíčová slova:	vizte soud a sp. zn. výše

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 13. srpna 2014 v řízení o dovoláních, která podali obviněný JUDr. D. T., a nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného JUDr. D. T., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 16/2013, obviněný L. K., a nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného L. K., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 17/2013, obviněný JUDr. J. B., a nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného JUDr. J. B., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 14/2013, jako soudu stížnostního v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře proti všem jmenovaným obviněným pod sp. zn. 9 T 1/2007, takto: I. Z podnětu dovolání, která podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných JUDr. D. T., L. K. a JUDr. J. B., se zrušují usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 16/2013 (obviněný JUDr. D. T.), ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 17/2013 (obviněný L. K.) a ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 6 To 14/2013 (obviněný JUDr. J. B.). Dále se zrušují usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 11. 1. 2013, sp. zn. 9 T 1/2007, týkající se obviněných JUDr. D. T. a L. K., a usnesení ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 9 T 1/2007, týkající se obviněného JUDr. J. B. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Krajskému soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. II. Dovolání obviněných JUDr. D. T., L. K. a JUDr. J. B. se odmítají.

Označená usnesení Vrchního soudu v Olomouci napadl dovoláním nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných, a také obvinění JUDr. D. T., L. K. a JUDr. J. B. Nejvyšší státní zástupce především vyjádřil nesouhlas s názorem Vrchního soudu v Olomouci, který jej v podstatě založil na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu SSR ze dne 29. 1. 1990, podle kterého bylo v případě aplikace aboličního ustanovení čl. V písm. a) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. ledna 1990 nutné vycházet jen ze základní trestní sazby uvedené ve zvláštní části trestního zákona. Dále nejvyšší státní zástupce připomněl, že v dané trestní věci byly trestné činy posouzeny jako spáchané ve prospěch zločinného spolčení již v usnesení o zahájení trestního stíhání a poté následně i v obžalobě a v rozsudku soudu prvního stupně. U trestného činu účasti na zločinném spolčení vyjádřil nejvyšší státní zástupce názor, že ač by se s ohledem na horní hranici trestní sazby, jež nepřevyšuje deset let, jednalo o trestný čin podléhající aboliční, byl tento čin spáchán v jednočinném souběhu s trestnými činy, na které amnestie nedopadá. Řízení o tomto trestném činu proto nelze zastavit, neboť by došlo k zastavení řízení o celém skutku. (...) Jak již Nejvyšší soud naznačil, přiklonil se v zásadě ke všem argumentům, jimiž nejvyšší státní zástupce odmítl použití tohoto výkladového stanoviska na později vyhlášenou amnestii, zejména též k výrazné změně společenských poměrů, za nichž tehdejší prezident republiky své rozhodnutí učinil. (...) Jak správně připomněl nejvyšší státní zástupce, předmětný aboliční článek amnestie z roku 1990 dopadal na úmyslné trestné činy s trestní sazbou „jen“ do tří let. Za zvlášť nebezpečného recidivistu mohl být označen i pachatel opakovaně páchající např. „drobné krádeže“. (...) Jak bylo již podrobněji vyloženo v předcházející části tohoto usnesení, musí být nejprve náležitým způsobem vyřešena otázka viny u všech obviněných, teprve poté bude možné zkoumat právní kvalifikaci a neposoudit skutek jako trestný čin (trestné činy), na něž se abolicie vztahuje.

Číslo:	8
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 2/2013
Soudce:	Antonín Drašík
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/201
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/201
Počet obviněných:	3
Obvinění (amnestovaní):	Ing. J. E., JUDr. L. T., J. V.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/201
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/201

Citace (volně): Nejvyšší soud České republiky projednal dne 27. března 2013 stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze podanou v neprospěch obviněných Ing. J. E., JUDr. L. T. a J. V. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 6/201, a rozhodl takto: Stížnost státního zástupce se zamítá.

V trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 T 14/2001 bylo výše označeným usnesením Vrchního soudu v Praze na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013 zastaveno trestní stíhání výše označených obviněných pro v usnesení blíže popsání skutky, v nichž byl spatřován zločin podvodu. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze stížnost, v níž mimo jiné namítl, že přes poučení ze strany vrchního soudu o nepřipustnosti řádných opravných prostředků, má za to, že proti uvedenému rozhodnutí je stížnost přípustná. Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zjistil, že stížnost není přípustná.

Podle trestního řádu lze stížností napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně. S argumentací státního zástupce se podle názoru Nejvyššího soudu nelze ztotožnit. (...)

V posuzovaném případě ovšem Vrchní soud v Praze rozhodl právě v řízení o samotném meritu věci, tedy o zastavení trestního stíhání. Jako odvolací soud učinil rozhodnutí ve věci samé, tj. o vlastním předmětu trestního řízení, a nejde tak o „nikoli meritorní rozhodnutí“ ve smyslu výše uvedených nálezů Ústavního soudu. Není proto namístě konstruovat možnost podání dalšího řádného opravného prostředku, jako je tomu v případě Ústavním soudem zmíněných oddělitelných řízení (např. o vazbě, o vyloučení soudců).

Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, aniž se mohl zabývat dalšími stížnostními námitkami státního zástupce.

Číslo:	9
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 7/2013
Soudce:	Antonín Drašík
Skutek:	vizte Vrchní soud v Olomouci č. j. 6 To 4/2013-4601
Škoda:	vizte Vrchní soud v Olomouci č. j. 6 To 4/2013-4601
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	M. Š.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Olomouci č. j. 6 To 4/2013-4601
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Olomouci č. j. 6 To 4/2013-4601

Citace (volně): Nejvyšší soud České republiky projednal dne 27. března 2013 stížnost státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci podanou v neprospěch obviněného M. Š. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 1. 2013, č. j. 6 To 4/2013-4601, a rozhodl takto: Stížnost státního zástupce se zamítá.

V trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 13/99 bylo výše označeným usnesením Vrchního soudu v Olomouci na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013 zastaveno trestní stíhání obviněného M. Š. pro v usnesení blíže popsané skutky, v nichž byl spatřován zločin podvodu. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci stížnost, v níž především namítl, že přes poučení ze strany vrchního soudu o nepřipustnosti řádných opravných prostředků, má za to, že proti uvedenému rozhodnutí je stížnost přípustná. Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zjistil, že stížnost není přípustná.

Podle trestního řádu lze stížností napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně. S argumentací státního zástupce se podle názoru Nejvyššího soudu nelze ztotožnit. (...)

V posuzovaném případě ovšem Vrchní soud v Olomouci rozhodl právě v řízení o samotném merituu věci, tedy o zastavení trestního stíhání. Jako odvolací soud učinil rozhodnutí ve věci samé, tj. o vlastním předmětu trestního řízení, a nejde tak o „nikoli meritorní rozhodnutí“ ve smyslu výše uvedených nálezů Ústavního soudu. Není proto namístě konstruovat možnost podání dalšího řádného opravného prostředku, jako je tomu v případě Ústavním soudem zmíněných oddělitelných řízení (např. o vazbě, o vyloučení soudců).

Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, aniž se mohl zabývat dalšími stížnostními námitkami státního zástupce.

Číslo:	10
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tvo 8/2013
Soudce:	Karel Hasch
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	M. Č.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012

Citace (volně): Nejvyšší soud projednal dne 21. března 2013 stížnost státního zástupce v neprospěch obviněného M. Č. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 3 To 118/2012, a rozhodl takto: Stížnost státního zástupce se zamítá.

V trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 41/2011 bylo usnesením Vrchního soudu v Praze na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii z 1. 1. 2013 zastaveno trestní stíhání obviněného M. Č. pro zde blíže popsané skutky, v nichž byl spatřován pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný dílem ve spolupachatelství a dílem samostatně. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze stížnost, kterou blíže odůvodnil.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) zjistil, že stížnost není přípustná. Podle trestního řádu lze stížností napadnout usnesení soudu a státního zástupce jen v těch případech, kde to zákon výslovně připouští a jestliže rozhodují ve věci v prvním stupni. Tyto podmínky přitom musejí být splněny kumulativně. S argumentací státního zástupce se podle názoru Nejvyššího soudu nelze ztotožnit.(...)

V posuzovaném případě ovšem Vrchní soud rozhodl právě v řízení o samotném meritu věci, tedy o zastavení trestního stíhání. Není proto namístě zde konstruovat možnost podání dalšího řádného opravného prostředku, jako je tomu v případě Ústavním soudem zmíněných oddělitelných řízení (např. o vazbě).

Nejvyššímu soudu proto nezbylo, než rozhodnout, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Číslo:	11
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	11 Tdo 712/2013
Soudce:	Antonín Drašík
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/2011
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/2011
Počet obviněných:	3
Obvinění (amnestovaní):	Ing. J. E., J. V., JUDr. L. T.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/2011
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 6/2011

Citace (volně): Nejvyšší soud projednal dne 29. srpna 2013 dovolání, které podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných Ing. J. E., J. V. a JUDr. L. T. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 6/2011, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 T 14/2001, a rozhodl takto: Dovolání nejvyššího státního zástupce se odmítá.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2010 byli obvinění Ing. J. E., JUDr. L. T. a J. V., společně s již odsouzeným Ing. P. S., uznáni vinnými zvláště závažným zločinem podvodu. Za tento zločin byli obvinění Ing. J. E. a J. V. odsouzeni k trestu odnětí svobody v trvání devíti roků nepodmíněně a obviněný JUDr. L. T. byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi let nepodmíněně. (...) Dále bylo rozhodnuto o nárocích poškozených na náhradu škody. K odvolání obviněných Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 To 6/2011, částečně zrušil výše citovaný rozsudek Městského soudu v Praze, a to pouze ve výroku o uložených trestech. Při nezměněných výrociích o vině a náhradě škody uložil obviněným Ing. J. E. a J. V. trest odnětí svobody v trvání tří let a obviněnému JUDr. L. T. trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců. Všem obviněným výkon uložených trestů odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti let (u obviněných Ing. J. E. a J. V.) a čtyř let u obviněného JUDr. L. T. Současně obviněným uložil, aby podle svých sil nahradili škodu, kterou trestným činem způsobili. Dále jim uložil tresty zákazu činnosti týkající se činnosti uvedené v rozsudku soudu prvního stupně, a to na dobu sedmi let u obviněných Ing. J. E. a J. V., a na dobu šesti let u obviněného JUDr. L. T. Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 11 Tdo 408/2012, k dovolání nejvyššího státního zástupce ohledně všech tří shora označených obviněných částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 6 To 6/2011, a to pouze ve výrociích o uložených trestech, a v tomto rozsahu přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc znovu projednal a rozhodl. Současně odmítl dovolání obviněných Ing. J. E. a JUDr. L. T. Poté Vrchní soud v Praze znovu rozhodoval o odvolání obviněných podaných proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2010, sp. zn. 3 T 14/2001, a usnesením ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 6/2011, na základě čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 zastavil trestní stíhání všech tří shora označených obviněných pro skutky uvedené výše.

Proti tomuto pravomocnému usnesení podal nejvyšší státní zástupce dovolání v neprospěch obviněných Ing. J. E., J. V. a JUDr. L. T. (...) Podstatou dovolací argumentace nejvyššího státního zástupce je tvrzení, že nebyla splněna podmínka aplikace čl. II amnestie spočívající v tom, že k 1. 1. 2013 nebylo pravomocně skončeno trestní stíhání, neboť v posuzované věci bylo již dnem 29. 6. 2011 pravomocně rozhodnuto o vině obviněných a o jejich povinnosti k náhradě škody, a že takovému závěru není na překážku, pokud u obviněných dosud nenabyl právní moci výrok o trestech. Jinak řečeno, podle názoru dovolatele v případě odsuzujícího rozsudku je trestní stíhání pravomocně skončeno již právní mocí výroku o vině, případně výroku o náhradě škody, aniž musí nabýt právní moci výrok o trestu, popřípadě výrok o upuštění od potrestání. (...) Nejvyšší soud naopak ve shodě se svou dosavadní rozhodovací praxí dospěl k závěru, že v posuzované věci obviněných není pochyb o tom, že k 1. 1. 2013 se jednalo o pravomocně neskončené trestní stíhání ve smyslu podmínky uvedené v čl. II amnestie. Za této situace jsou bezpředmětné další úvahy dovolatele (...).

Číslo:	12
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	4 Tdo 859/2013
Soudce:	František Hrabec
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 4 To 5/2013
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 4 To 5/2013
Počet obviněných:	3
Obvinění (amnestovaní):	V. V., J. A., D. P.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 4 To 5/2013
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 4 To 5/2013

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 17. září 2013 o dovolání, podaném nejvyšším státním zástupcem v neprospěch obviněných V. V., J. A. a D. P., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. 4 To 5/2013, v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 11/2006 takto: Zrušují se usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. 4 To 5/2013, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 46 T 11/2006. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Městskému soudu v Praze se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Uvedené usnesení napadl nejvyšší státní zástupce prostřednictvím svého I. náměstka dovoláním. (...) Podstatou podaného dovolání je otázka, v jakých případech je možné aplikovat článek II amnestie, a zda v projednávané věci byly splněny podmínky pro jeho použití. (...) Přezkoumávaný článek II amnestie byl vyhlášen ve znění „nařizují, aby bylo zastaveno pravomocně neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let, pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let“. Z jeho dikce je tedy zřejmé, že vyjadřuje splnění kumulativních podmínek, které musí být v každé konkrétní trestní věci dány pro to, aby mohl být použit (...). Pokud se týká podmínky článku II spočívající ve znaku „pro trestné činy, za něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody nepřevyšující deset let“, Městský soud v Praze správně vyšel z pojmu „trestní zákoník“, i když z povahy této abolice je zřejmé, že se vztahuje na trestní stíhání, která byla zahajována v době před nabytím účinnosti zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, tj. ke dni 1. 1. 2010, jak tomu bylo i u jmenovaných obviněných. V projednávaném případě tak byl správně použit gramatický výklad tohoto článku amnestie, kde je výslovně použit pojem „trestní zákoník“ a stíhané skutky byly správně posuzovány podle sazby zločinu podvodu podle trestního zákoníku, která nepřevyšuje deset let. K další podmínce článku II týkající se pojmu zahájení trestního stíhání lze uvést, že trestní stíhání se vždy zahajuje pro určitý skutek, o němž se rozhoduje ve vztahu ke konkrétnímu obviněnému. (...) Z těchto důvodů je nutné při posuzování podmínky délky trestního stíhání z hlediska článku II amnestie určovat okamžik zahájení trestního stíhání u každého skutku samostatně. (...) Tato zásada se plně uplatní i u pokračujícího trestného činu (...). (...) Dovolatel v podaném dovolání ale nesouhlasí s tím, že oba soudy v dané věci prohlásily za splněnou podmínku článku II amnestie ohledně „neskončeného trestního stíhání, od jehož zahájení k 1. lednu 2013 uplynulo více než 8 let“, též ve vztahu k ostatní (v usnesení o zastavení trestního stíhání specifikované) trestné činnosti obviněných. Nejvyšší soud je toho názoru, že při výkladu uvedené dikce je třeba vycházet z gramatického výkladu. Jestliže hlavním smyslem této abolice je zastavit dlouhodobá trestní stíhání, je nutno vycházet ze skutečné doby neskončeného trestního stíhání. Trestní stíhání je proto možno zastavit jen v případě, že celková doba neskončeného trestního stíhání představovala dobu delší než 8 let, a to k datu vyhlášení amnestie. (...) Vzhledem k uvedenému pak Nejvyšší soud shledal, že takto sečtená celková doba, po kterou bylo trestní stíhání proti obviněným ke dni 1. 1. 2013 vedeno, činí 7 roků, 11 měsíců a 12 dnů. Nejvyšší soud jako soud dovolací proto dospěl ke konečnému závěru, že jak usnesení soudu prvního stupně, tak usnesení soudu stížnostního byla vydána v rozporu se zněním vyhlášené amnestie a v důsledku toho i v rozporu se zákonem.

Číslo:	13
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	8 Tdo 661/2013
Soudce:	Milada Šámalová
Skutek:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 6 To 4/2013
Škoda:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 6 To 4/2013
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	M. Š.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 6 To 4/2013
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 6 To 4/2013

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 24. července 2013 o dovolání nejvyššího státního zástupce, podaném v neprospěch obviněného M. Š., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 6 To 4/2013, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 48 T 13/99 takto: Zrušuje se usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 6 To 4/2013. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Vrchnímu soudu v Olomouci se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2012 byl obviněný M. Š. uznán vinným zločinem podvodu, kterého se podle skutkových zjištění dopustil celkem v čtrnácti dílčích útocích popsanych v bodech 1. až 14. Za tento zločin byl obviněný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody. Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný odvolání, z jehož podnětu Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. 6 To 4/2013, zastavil trestní stíhání obviněného M. Š. pro skutek (...), v němž byl obžalobou Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 22. 11. 1999, sp. zn. 4 KZv 171/97, spatřován trestný čin podvodu ve znění před novelou zák. č. 253/1997 Sb. a v nepravomocném rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2012, č. j. 48 T 13/1999-4522, zločin podvodu podle trestního zákoníku, z důvodu, že obviněný je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, a to podle článku II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. Nejvyšší státní zástupce podal proti tomuto usnesení odvolacího soudu v neprospěch obviněného dovolání. (...) Neztotožnil se s výkladem tohoto aboličního ustanovení, který zaujal v napadeném usnesení Vrchní soud v Olomouci, jenž vycházel z názoru, že výjimku, na jejímž základě amnestii nelze použít, představuje pouze řízení proti uprchlému, které je vedeno právě v době vyhlášené amnestie. Při respektu k formulaci vylučující podmínky „s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému“ považoval za nutné vycházet ze skutečné doby konání trestního stíhání proti uprchlému, tzn., že od celkové doby trvání trestního stíhání je potřeba odečíst dobu, po kterou se trestní stíhání konalo jako řízení proti uprchlému. Zdůraznil proto, že trestní stíhání je možné zastavit jen v případě, když zbývající doba trvání trestního stíhání po tomto odečtení je delší než 8 let, a to k datu vyhlášení amnestie. (...) Dovolatel zdůraznil, že obviněný se po dobu třinácti let úmyslně vyhýbal trestnímu řízení a nástupu do výkonu trestu, a proto vinu za délku trestního řízení nese pouze a jen on sám. Jelikož doba, po kterou obviněný uprchlý nebyl, činila pouhé dva roky, neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, nepřekročilo dobu 8 let, a proto nelze v posuzované věci aplikovat článek II amnestie. Odvolací soud na straně 9 odůvodnění dovoláním napadeného usnesení vyjádřil názor, že článek II amnestie lze aplikovat bez ohledu na to, jak dlouho bylo v trestní věci vedeno proti pachateli, u něhož se amnestie přezkoumává, řízení proti uprchlému. Za rozhodné považoval jen to, zda se toto řízení stále vedlo právě v okamžiku, kdy byla amnestie vyhlášena. (...) Nejvyšší soud se s tímto názorem Vrchního soudu v Olomouci neztotožnil. Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší soud shledal v přezkoumávané věci dovolání nejvyššího státního zástupce důvodným. (...) Nejvyšší soud od délky neskončeného trestního stíhání (...) odečetl dobu (...), kdy byl obviněný uprchlým, a zjistil, že neskončené trestní stíhání, s výjimkou trestního stíhání proti uprchlému, trvalo dva roky, pět měsíců a dvacet šest dní, a proto je obviněný M. Š. vyloučen z uvedené abolice podle článku II amnestie.

Číslo:	14
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	3 Tdo 951/2013
Soudce:	Eduard Teschler
Skutek:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 2 To 29/2013
Škoda:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 2 To 29/2013
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	J. Ř.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 2 To 29/2013
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Olomouci sp. zn. 2 To 29/2013

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 19. února 2014 o dovolání nejvyššího státního zástupce, které podal v neprospěch obviněného J. Ř., proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 2 To 29/2013, jako soudu stížnostního v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci pod sp. zn. 28 T 1/2006, takto: Dovolání se odmítá.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 23. 1. 2013, č. j. 28 T 1/2006-9774, bylo zastaveno trestní stíhání obviněného J. Ř. pro skutky, kterých se měl dopustit společně s dalším spolupachatelem způsobem a za okolností podrobně popsanych v obžalobě Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 4 VZV 5/2003, v nichž byl spatřován zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Soud vyslovil, že obviněný je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, a to podle článku II citovaného rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii. O stížnosti státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka v Ostravě, proti tomuto usnesení, rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 30. 4. 2013, č. j. 2 To 29/2013-9822, jímž tuto stížnost jako nedůvodnou zamítl. Usnesení soudu prvního stupně tak nabylo právní moci dnem 30. 4. 2013. Proti shora citovanému usnesení stížnostního soudu podal následně nejvyšší státní zástupce dovolání, a to v neprospěch obviněného J. Ř. Podle dovolatele však nebyla splněna poslední podmínka čl. II amnestie, a sice že délka trestního stíhání obviněného J. Ř. přesáhla dobu osmi let. Rozhodná je totiž doba zahájení trestního stíhání až dne 26. 10. 2010. Tento právní závěr opírá dovolatel o skutečnost, že v době před tímto datem nebylo trestní stíhání vedeno řádně a v souladu se zákonem a nelze ji proto pro účely rozhodnutí o účasti obviněného na amnestii započítat. (...)

Podle Nejvyššího soudu především nemůže obstát názor předkládaný v dovolání, že pro účely amnestie nelze započítat dobu více než šesti a půl roku, po kterou byl J. Ř. v posuzovaném případě trestně stíhán, pouze proto, že trestní stíhání bylo započato po formální stránce nezákonným úkonem orgánu činného v trestním řízení. Jinými slovy, že pro účely amnestie vlastně po celou tu dobu (de facto) trestně stíhán nebyl, přestože jinak vystupoval v pozici obviněného se všemi s tím spojenými důsledky (včetně vazby). (...) Z výše uvedeného tedy plyne, že rozhodnou skutečností pro počítání doby 8 let uvedené v článku II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 není usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného ze dne 21. 6. 2010, nýbrž původní usnesení ze dne 24. 9. 2003 (resp. 7. 6. 2004) konané ve stejné věci o témže skutku (trestném činu), byť bylo později z důvodu formálního pochybení orgánu trestního v trestním řízení z podnětu stížnosti pro porušení zákona zrušeno.

Číslo:	15
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	7 Tdo 861/2013
Soudce:	Michal Mikláš
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 15/2013
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 15/2013
Počet obviněných:	5
Obvinění (amnestovaní):	Ing. A. N., Ing. J. D., S. K., M. L., PhDr. Z. J.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 15/2013
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 12 To 15/2013

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 23. října 2013 o dovolání nejvyššího státního zástupce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. 12 To 15/2013, podaného v neprospěch obviněných Ing. A. N., Ing. J. D., S. K., M. L. a PhDr. Z. J. v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 45 T 17/2010 takto: Zrušují se usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. 12 To 15/2013, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. 45 T 17/2010. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušená usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Městskému soudu v Praze přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. 45 T 17/2010, bylo zastaveno trestní stíhání obviněných Ing. A. N., Ing. J. D., S. K., M. L. a PhDr. Z. J. pro skutek kvalifikovaný v obžalobě Městského státního zástupce v Praze jako pokus zločinu podvodu. (...) Proti tomuto rozhodnutí podali stížnost státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze a poškozená společnost. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. 12 To 15/2013, stížnosti jako nedůvodné zamítl. (...) Soudy argumentovaly tím, že ve věci je při hodnocení dopadů rozhodnutí o amnestii na dané řízení nutné zohlednit první usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 20. 5. 2004. Již jeho prostřednictvím projevil orgány činné v trestním řízení vůli stíhat určité pachatele pro konkrétní skutek, když navíc podle soudů v usnesení ze dne 20. 5. 2004 a usnesení ze dne 25. 4. 2005 bylo popsáno v podstatě shodné jednání obviněných. Podle názoru soudů je nutné vycházet i z usnesení, které bylo zatíženo určitými formálními nedostatky a bylo proto později nahrazeno novým. Trestní stíhání obviněných tak podle soudů bylo zahájeno před více než 8 lety a bylo tedy namístě aplikovat čl. II rozhodnutí o amnestii. S tímto závěrem však nejvyšší státní zástupce nesouhlasí. Proti rozhodnutí soudu II. stupně podal nejvyšší státní zástupce řádně a včas dovolání v neprospěch všech obviněných (...).

Podstatou dovolacího přezkumu je otázka, jak s ohledem na čl. II amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 posuzovat délku trestního stíhání v případě, že původní usnesení o zahájení trestního stíhání bylo zrušeno a po určité době bylo trestní stíhání zahájeno znovu. V dané věci je řešení této otázky podstatné, když při splnění všech ostatních podmínek čl. II amnestie pro její uplatnění, namítá nejvyšší státní zástupce nesplnění podmínky, že od zahájení trestního stíhání k 1. 1. 2013 uplynulo více než 8 let. (...) Nejvyšší soud neshledává důvod odchytil se od uvedeného právního názoru již Nejvyšším soudem vysloveným v jiném rozhodnutí. Zjistil-li tedy soud I. stupně, že trestní stíhání obviněných v této trestní věci bylo zahájeno usnesením ze dne 20. 5. 2004, které bylo ke stížnosti obviněných zrušeno usnesením státního zástupce ze dne 14. 7. 2004, trvalo v tomto období trestní stíhání 1 měsíc a 24 dní. Od dalšího zahájení trestního stíhání usnesením policie ze dne 25. 4. 2005, až do dne vyhlášení amnestie dne 1. 1. 2013, pak trestní stíhání obviněných trvalo 7 let, 8 měsíců a 6 dní. Celková doba trestního stíhání tak nepřesáhla hranici 8 let trvání, když byla k 1. 1. 2013 v délce pouze 7 let a celých 10 měsíců. (...) Proto Nejvyšší soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení. Je proto na soudu I. stupně, aby po projednání věci v hlavním líčení o obžalobě meritorně rozhodl.

Číslo:	16
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	3 Tdo 432/2013
Soudce:	Petr Šabata
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 73/2012
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 73/2012
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	M. G.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 73/2012
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 6 To 73/2012

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 21. srpna 2013 o dovolání nejvyššího státního zástupce podaném v neprospěch obviněného M. G. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 73/2012, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 34/2011, takto: I. Zrušuje se usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 73/2012. Zrušují se také další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. II. Vrchnímu soudu v Praze se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2012, sp. zn. 4 T 34/2011, byl obviněný M. G. uznán vinným jednak zločinem podvodu a dále pokračujícím zločinem zpronevěry a pokračujícím zločinem podvodu dílem dokonaným, dílem ve stadiu pokusu, spáchaným dílem samostatným a dílem ve spolupachatelství. Za to byl obviněný odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 (pěti) let. Současně byl obviněný zproštěn obžaloby krajského státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. KZV 15/2004, pro samostatný útok pokračujícího trestného činu. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2012, sp. zn. 4 T 34/2011, podal v neprospěch obviněného odvolání státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a dále poškozená správkyně konkurzní podstaty, kteráž své odvolání zaměřila proti výroku, jímž byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Vrchní soud v Praze následně vydal dne 10. 1. 2013 usnesení, sp. zn. 6 To 73/2012, v rámci něhož zastavil trestní stíhání obviněného M. G. z důvodu, že obviněný je účasten amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013, a to podle článku II. rozhodnutí, tedy zastavil trestní stíhání obviněného M. G. z důvodu jeho nepřipustnosti. Nejvyšší státní zástupce podal proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 6 To 73/2012, v neprospěch obviněného dovolání.

Nejvyšší státní zástupce konstatoval, že Vrchní soud v Praze nezahrnul do svých skutkových a právních úvah podmínku čl. II. amnestie spočívající v tom, že se uvedený článek nevztahuje na trestní stíhání proti uprchlému. (...) Vztaheno na projednávanou trestní věc obviněného M. G. lze shrnout, že trestní stíhání proti obviněnému v době, kdy nebylo vedeno jako řízení proti uprchlému, probíhalo jen v období od 13. 10. 1994 do 1. 3. 1995, a 20. 5. 2011 do 10. 1. 2013, resp. do 1. 1. 2013 jako dne rozhodného pro posouzení podmínek pro použití abolicie, tj. pouze necelých 25 měsíců. (...)

Nejvyšší soud proto dospěl k závěru, že je třeba vycházet ze skutečné doby, po kterou se v průběhu ještě neskončeného trestního stíhání konalo řízení proti uprchlému, tedy, že se obviněný trestnímu řízení vyhýbal pobytem v cizině nebo tím, že se skrýval, a tuto dobu je třeba odečíst od celkové doby trvání trestního stíhání, resp. od doby, kdy se trestní stíhání nekonalo v režimu ustanovení § 302 a násl. trestního řádu. „*Trestní stíhání je proto možno zastavit jen v případě, že matematický rozdíl celkové doby neskončeného trestního stíhání a v něm konaného řízení proti uprchlému představuje dobu delší než 8 let, a to k datu vyhlášení amnestie.*“ Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší soud shledal dovolání nejvyššího státního zástupce důvodným.

Číslo:	17
Soud:	Nejvyšší soud
Č. j. nebo sp. zn.:	5 Tdo 433/2013
Soudce:	František Púry
Skutek:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012
Škoda:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012
Počet obviněných:	1
Obvinění (amnestovaní):	M. Č.
Související stíhané osoby:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012
Klíčová slova:	vizte Vrchní soud v Praze sp. zn. 3 To 118/2012

Citace (volně): Nejvyšší soud rozhodl dne 25. 7. 2013 o dovolání, které podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného M. Č., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 3 To 118/2012, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 41/2011, takto: Zrušuje se usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 3 To 118/2012. Zrušují se všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Přikazuje se Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný M. Č. byl rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2012, sp. zn. 4 T 41/2011, uznán vinným pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, který spáchal dílem ve spolupachatelství s již pravomocně odsouzenou spoluobviněnou J. S., roz. H., (body I./1. až I./34. výroku o vině) a dílem samostatně (bod II. výroku o vině), a to skutky podrobně popsány ve výroku o vině v citovaném rozsudku. Za to byl obviněný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let za současného stanovení dohledu. (...) Naproti tomu byl obviněný zproštěn obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 4. 1998, sp. zn. KZV 112/97, pro dílčí útok popsany ve výrokové části této obžaloby. O odvolání obviněného a státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Praze podaných proti zmíněnému rozsudku rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 3 To 118/2012, tak, že podle čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013 rozhodl o zastavení trestního stíhání obviněného pro skutky uvedené ve výroku tohoto usnesení. Proti citovanému usnesení odvolacího soudu podal nejvyšší státní zástupce dovolání (...). Podle jeho názoru je závěr odvolacího soudu ohledně použití ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii nesprávný, neboť trestní stíhání proti obviněnému M. Č. skončilo pravomocným rozhodnutím dne 28. 6. 1999, přičemž po celou dobu bylo vedeno trestní řízení proti uprchlému. Jak dále nejvyšší státní zástupce zdůraznil, k zajištění osoby obviněného došlo až dne 28. 4. 2011 a poté obviněný učinil návrh podle (...) trestního řádu, což vyústilo ve zrušení již pravomocných odsuzujících rozhodnutí vydaných v této věci. Do okamžiku vyhlášení zmíněného rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii pak nové řízení proti obviněnému sice nebylo pravomocně skončeno, avšak nejvyšší státní zástupce je přesvědčen, že v posuzované věci musel být zohledněn faktický průběh trestního řízení a nutnost jeho vedení proti uprchlému.

Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání nejvyššího státního zástupce je částečně důvodné. (...) Proto podle názoru Nejvyššího soudu je třeba i v nyní posuzované trestní věci obviněného M. Č., proti němuž bylo po určité době vedeno řízení proti uprchlému, zvážit též jiný možný výklad ustanovení čl. II rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii, než k jakému dospěl v napadeném rozhodnutí Vrchní soud v Praze, tedy vzít v úvahu i interpretaci, kterou naznačuje citované usnesení Ústavního soudu. Dospěje-li odvolací soud na základě toho ke změně svého původního výkladu a ztotožní-li se s možností nezapočítat do rozhodné doby 8 let, která uplynula od zahájení trestního stíhání, tu dobu, po kterou se proti obviněnému vedlo řízení proti uprchlému, musí odvolací soud přesně zjistit, jak dlouho se vedlo toto řízení proti uprchlému, resp. po jakou dobu se obviněný „jako uprchlý vyhýbal trestnímu stíhání“.